

ת"פ 24299/02/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד אברהמים,

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 24299-02-15 מדינת ישראל נ' אברהמים

בפני כב' השופט רון שפירא, סגן נשיא
מדינת ישראל: בעניין:

המאשימה ע"י עו"ד רונן יצחק ועו"ד שקד דהן
נגד

מוחמד אברהמים, ת"ז 046646113

הנאשם ע"י עו"ד לוטפי דיאב

גזר דין

העבירה שבביצועה הודה הנאשם וכתב האישום המתוקן

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן (ברביעית) ונקבע כי ביצע את העבירה המיוחסת לו, עבירה של מרמה והפרת אמונים לפי סעיפים 284 + 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). מאחר שהוסכם שהסנגור יטען לעניין ההרשעה, לא הורשע הנאשם במסגרת הכרעת הדין ונקבע כי החלטה לעניין זה תינתן לאחר שמיעת טענותיו.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, אשר הוגש במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים, בתאריך 18.6.13 בשעה 08.45 או בסמוך לכך, תועד רכב בעל לוחית רישוי שמספרה 50-815-69 בנסיעה בכביש 70, סמוך לצומת גני טמרה, מצפון לדרום, במהירות של 145 קמ"ש, העולה על המהירות המירבית המותרת בחוק בקטע כביש זה, דרך בין עירונית עם שטח הפרדה בנוי, שהינה 90 קמ"ש, וזאת בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961. עבירת התנועה תועדה באמצעות מד מהירות לייזר (ממל"ז) שהיה מותקן על ניידת סמויה שעמדה בצד הכביש, ובעטיה נעצר הרכב אותו נהגה רעייתו של הנאשם, סוהיר אברהמים (להלן: "סוהיר"). בעקבות עבירת התנועה נמסרה לסוהיר בו במקום הזמנה לדין וכתב אישום, ליום 16.9.13, כדי להישפט על עבירת התנועה בבית משפט השלום לתעבורה בעכו. כמו כן, על אתר ניטל ממנה רישיון הנהיגה והוחלט לזמנה לשימוע לצורך החלטה על פסילה מנהלית על ידי קצין משטרה, ביום 20.6.13 בשעה 08.00 במשרדי ימת"א זבולון, בתחנת משטרת חיפה.

סמוך לאחר מכן פנתה סוהיר אל בעלה, הנאשם, סיפרה לו על אשר אירע ומסרה לידיו את כתב האישום ואת ההזמנה לשימוע. הנאשם אמר לסוהיר כי יטפל בעניין עבודה. במועד אשר אינו ידוע למאשימה, עובר למועד השימוע, פנה הנאשם אל אבנר דהן (להלן: "אבנר"), המוכר לו אישית מכך שבעבר, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הופנה אל אבנר על ידי אחד ממכריו. הנאשם פנה טלפונית אל אבנר והשניים קבעו להיפגש באזור הקריות. בפגישתם מסר הנאשם לידי אבנר שני דו"חות: האחד אשר נרשם לחובתו והשני אשר נרשם לחובת אביו של הנאשם, נאסיר אברהמים. אבנר ציין בפני הנאשם כי התמורה עבור הטיפול בדו"חות היא בין 500 ₪ ל-1,000 ₪. מפעם לפעם, לשאלת הנאשם, אמר אבנר כי העניין בטיפול, כלשונו. לאחר כתב האישום והזמון לשימוע שנמסרו לסוהיר, שוב נפגש הנאשם עם אבנר,

לאחר תיאום טלפוני ביניהם, וביקש ממנו לסייע לסוהיר. במהלך פגישתם מסר הנאשם לידי אבנר את כתב האישום והזימון לשימוע. אבנר ציין כי חרף זימונה של סוהיר לשימוע היא אינה צריכה להתייצב וסוכם ביניהם כי תמורת אי שלילת רישיון הנהיגה של סוהיר, על הנאשם לשלם לאבנר סך 2,500 ₪ לערך.

במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה שוחחו אבנר ורוני משיח (להלן: "רוני") בנוגע לסוהיר וסיכמו כי רוני יערוך לסוהיר שימוע ויימנע מלשלול מנהלית את רישיון הנהיגה שלה. בתאריך 20.6.13, סמוך לשעה 07.45, מילא רוני בכזב טופס שימוע והחלטה על פסילה מנהלית כך שהוא נחזה להיות כאילו סוהיר התייצבה בפניו ונערך לה שימוע כדן. רוני ציין בכזב על גבי טופס השימוע כי השימוע נערך לסוהיר בנוכחותה ביחידת התנועה וכי זיהה את סוהיר על פי תעודת זהות, זאת חרף העובדה שסוהיר כלל לא נכחה ב"שימוע" אותה שעה וכלל לא הוצגה בפני רוני תעודת זהות שלה. בנוסף, רוני רשם בכזב על גבי טופס השימוע דברים שלכאורה נאמרו מפי סוהיר בשימוע ולבסוף החליט, על פי התוכנית שסוכם מראש בינו לבין אבנר, שלא לפסול את סוהיר מלהחזיק רישיון נהיגה בנימוק כי הוסברה לה חומרת העבירה וכי הפסילה תיבחן על ידי בית המשפט אשר ידון בכתב האישום. רוני עשה כן בתמורה לכסף ולטובות ההנאה אשר קיבל מאבנר, זאת חרף העובדה שסוהיר כלל לא התייצבה לשימוע אליו זומנה כדן, חרף חומרת העבירה שביצעה ולמרות העובדה כי צברה לחובתה עבירת מהירות אחת בעבר. במועד אשר אינו ידוע למאשימה, לאחר 20.6.13, נפגשו הנאשם ואבנר בשנית. אבנר מסר לנאשם את רישיון הנהיגה של סוהיר ובתמורה קיבל לידי את התמורה עליה סוכם. במעשיו האמורים ביצע הנאשם, יחד עם רוני ואבנר, מעשה הפרת אמונים הפוגע בציבור.

כאמור, הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ונקבע כי ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן, עבירה של מרמה והפרת אמונים.

הטיעון לעונש

ב"כ המאשימה הפנה לטיעוניו בתיקים הקודמים באותה פרשה בהם טען כי הערכים המוגנים בעבירה של הפרת אמונים הם אמון הציבור, טוהר המידות של עובד הציבור והפעילות התקינה של המנהל הציבורי. במקרה זה שלושת הערכים הללו נפגעו, ובצורה קשה. נטען כי הנזק שנגרם מטיפול שסוטה מן השורה באדם שביצע עבירה והנזק שנגרם לציבור הוא נזק רב. נטען כי גם חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה גורם נזק רב לציבור בכללותו, לאמון במשטרה ובכל מערכת אכיפת החוק ולמלחמה בתאונות הדרכים. נטען כי החלק היחסי של הנאשם אינו מבוטל. לעניין ההרשעה טוען ב"כ המאשימה כי האינטרס הציבורי נפגע פגיעה קשה. עוד נטען כי ביהמ"ש צריך להתחשב בפסיקה הנוהגת בקביעת מתחם הענישה. נטען שפסיקה ישנה שאינה מתיישבת עם עיקרון ההלימה נסוגה. עוד נטען כי פסקי הדין כולם, ודאי בשנתיים האחרונות, מדברים על הרשעה. נטען כי לא מתקיימים כאן הנתונים המאפשרים אי הרשעתו של הנאשם. צוין כי הנאשם נעדר עבר פלילי.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, חסך זמן שיפוטי יקר, הודה בכתב אישום שתוקן באופן משמעותי. נטען כי אין לו כל עבר פלילי והוא נשוי ואב למשפחה. נטען כי הנאשם פנה לאבנר על מנת שיעזור לו בטיפול בתיק תעבורה בשם אשתו. נטען כי אותו אבנר הציג עצמו כמי שמקורב לעו"ד בשם עלי חליל שיכול לעזור לו. לביהמ"ש הוצג מכתב מעו"ד עלי חליל לפיו הנאשם פנה אליו כדי שיטפל בבעיה של אשתו, הגב' סוהיר, בטרם השימוע. נטען כי לנאשם לא הייתה כל כוונה למעשה מרמה או שוחד וכאדם תמים, שניסה לעזור לאשתו, פנה לאותו אדם שהציג עצמו

כמי שמסוגל ויכול לטפל בתיקים מסוג זה ולעזור לו להחזיר את הרישיון. נטען כי אשתו של הנאשם היא מורה בבית ספר וזה מה שחייב את הנאשם והלחיץ אותו להחזיר את הרישיון ולכן פנה לאותו אבנר. הוצג גם יפוי כוח חתום על ידי הגב' סוהיר מעו"ד עלי חליל, המאשר שהם פנו אליו והסמיכו אותו לטפל בעניין. נטען כי הנאשם נעדר עבר פלילי ועובד כחשמלאי וכן נרשם ללימודי הנדסאי חשמל אך טרם התחיל ללמוד בשל התיק הזה. מבוקש שלא להרשיע את הנאשם וליתן לו הזדמנות יחידה, שכן נטען כי הוא יצטרך תעודת יושר בהמשך לשם היותו הנדסאי חשמל. מבוקש לעזור לו להשתקם ולחזור לחיים נורמטיביים ונטען כי הרשעה תפגע בו קשות ותחום את תוכניותיו העתידיות.

הנאשם טען בעצמו בנוסף כי הוא הבן הגדול במשפחה ומפרנס את משפחתו משום שאביו עבר תאונת דרכים ואינו עובד ואמו חולה במחלת פרקים. טען כי זו הפעם הראשונה שקורה לו כזה דבר. טוען כי כשפנה לאבנר הוא טען שהוא עובד עם עורך דין ואף הראה לו את הרישיון שלו. נטען כי הוא אדם ישר והוא התייעץ עם עורך דין ואף ביקש לראות את הרישיון שלו כדי לדעת שהכל בסדר. הנאשם ביקש להתחשב בו משום שהוא מפרנס את משפחתו ואת ההורים שלו ואחיו הקטנים וכן מכיוון שהוא רוצה להתקדם בחיים. מבקש שלא להרשיעו מכיוון שהוא רוצה ללמוד באיטליה את תחום החשמל ולעבוד בזה.

דין:

בקשת הנאשם להימנע מהרשעה:

הכלל הוא כי משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. אי הרשעה במקרה כזה תהיה יוצאת דופן ורק במקרים בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה.

הפעלת הסמכות שלא להרשיע מותנית בשני תנאים עיקריים: ראשית, סוג העבירה אשר מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה, ובהם שיקולי הלימה והרתעה. שנית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה ובלתי מידתית בשיקום הנאשם (ראו: ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ב(3) 337 (1997); ת"פ (י-ם) 8989-09-01 **מדינת ישראל נ' רבינוביץ'** (ניתן ביום 07/10/2014)).

כפי שנקבע בע"פ 2083/96 הנ"ל:

"בפסיקתנו נקבע כי המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי דופן, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. ראו ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל, תקדין-עליון, כרך 737, 85(3).

7. תכליתו של סעיף 71א לחוק, כפי שהיא משתקפת גם מן ההסטוריה החקיקתית שלו, דומה איפוא לתכלית סעיף 1 לפקודת המבחן, המאפשר, כאמור לעיל, להטיל מבחן ללא הרשעה. מטרת שני אמצעים אלה הינה שיקומית. ואולם, כידוע, שיקומו של נאשם - הגם שהוא מהווה

שיקול מהותי שלציבור כולו עניין בו - הינו אך אחד משיקולי הענישה, שאליו מתווספים שיקולים אחרים הנובעים מאופיה של העבירה.

אכן, ענישתו של נאשם היא אינדוידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו אף הוקעת מעשי העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על -יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם.

הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים:

ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם;

ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

לעניין הימנעות מהרשעה במקרים חריגים ראו גם:

ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.12.2007) פסקה 8 - 11;

ע"פ 3515/12 **מדינת ישראל נ' דוד שבתאי ואח'** (ניתן ביום 10.9.2013) פסקה 14 - 23.

בנסיבות העניין לא מצאתי צורך בקבלת תסקיר מבחן קודם להכרעה בעניינו של הנאשם. הבאתי בחשבון את מכלול הנתונים כפי שהוצגו בפני. בהתחשב בעומס המוטל על שירות המבחן ומשמעות ההפניה לתסקיר, דבר שיעכב את הדיון במספר חודשים, סברתי כי ניתן לבחון את מכלול הנסיבות ולתת את החלטתי בלא שיוגש תסקיר.

בעניינינו יש לחרוג מן הכלל ולהימנע מהרשעתו של הנאשם, שכן הנאשם הראה כי ההרשעה תפגע פגיעה ממשית בפרנסתו ובשיקומו. הנאשם הינו צעיר ללא עבר פלילי, המבקש להתחיל ללמוד לימודי הנדסאי חשמל. מהמסמכים שהוצגו לעיוני עולה כי הרשעה פלילית בעבירה של מרמה והפרת אמונים תפגע בעתידו וביכולת פרנסתו באופן משמעותי. לעניין זה סבור אני כי מתקיים התנאי של "מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי" לפגיעה בלתי מידתית בעתידו ובסיכוי שיקומו של הנאשם.

ראו:

רע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** (10.11.2014);

רע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** (10.6.2014);

רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (26.4.2014);

רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (4.3.2013).

על כן, מדובר במקרה חריג שבו הראה הנאשם שקיים חשש ממשי שהרשעתו תפגע בפרנסתו ובשיקומו ובנסיבות העניין, לאור חלקו היחסי בביצוע העבירה ולאור נסיבותיו האישיות, אליהן עוד אתייחס בהמשך, סבורני כי במקרה זה שיקולים אלה גוברים על שיקולי האינטרס הציבורי.

על כן, אני קובע כי בנסיבות העניין יש להימנע מהרשעתו של הנאשם.

שיקולי בית המשפט לעניין הענישה

משהוחלט שלא להרשיע את הנאשם ממילא לא ניתן לעשות שימוש בעיקרם של אמצעי הענישה הקבועים בחוק העונשין. עם זאת אבהיר בתמצית את הקווים המנחים לבחירת העונש בעניינו של הנאשם בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין.

קביעת מתחם העונש ההולם

בבואו של בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, עליו להביא בחשבון את העונש הקבוע בחוק לעבירה שביצע הנאשם, חומרת נסיבות המקרה ומכלול הנתונים הקשורים למעשה ולמבצע העבירה. מתחם העונש ההולם משקף קביעה ערכית לעונש ראוי, ואינו משקף, בהכרח, את הענישה המקובלת והרווחת בפסיקה קודמת, ובמיוחד בפסיקה שקדמה לכניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין.

בעניינו הנאשם הודה בביצוע עבירת מרמה והפרת אמונים. העונש המרבי בגין עבירה זו על פי סעיף 284 לחוק העונשין הינו 3 שנות מאסר.

עם זאת, בהתחשב בהחלטתי שלא להרשיע את הנאשם, ממילא יש לנקוט באמצעי ענישה אשר ניתן להטיל כאשר בית משפט מחליט להימנע מהרשעה.

הערך החברתי שנפגע

כפי שטען ב"כ המאשימה, עבירת הפרת האמונים טומנת בחובה פגיעה בשלושה ערכים מוגנים: פגיעה באמון הציבור בעובדי הציבור; פגיעה בטוהר המידות של עובדי הציבור; ופגיעה בתקינות פעולת המינהל (ראו: דנ"פ 1397/03 מדינת ישראל נ' שבס (30.11.2004); ת"פ (תל אביב) 2906-10-13 מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב נ' אברהם לחיאני (30/09/2014); ת"פ (ירושלים) 9890-10-12 מדינת ישראל נ' יאיר רבינוביץ ואח' ((7.10.2014)).

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

במקרה זה הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אינן מן החמורות ביותר. חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה אינו החלק העיקרי. אעיר לעניין זה כי כתב האישום המתוקן הובא בפני במסגרת של הסדר טיעון. בכתב האישום לא נטען כי הנאשם ידע כי אותו אבנר מבצע ביחד עם רוני, שהינו עובד ציבור, עבירה. למעשה, ואומר זאת בזהירות, עובדות כתב האישום מעוררות ספק בכל הנוגע לקיומן של יסודות העבירה. אמנם הנאשם הודה בביצוע העבירה מכוח סעיף 29 לחוק העונשין, שעניינה ביצוע של עבירה "באמצעות אחר". עם זאת כתב האישום עצמו אינו מצביע בצורה ברורה על יסוד המודעות לביצוע העבירה. עניין זה נלקח בחשבון, תוך שבית המשפט גם מביא בחשבון כי ההודאה היא במסגרת של הסדר טיעון.

לעניין זה, הבאתי בחשבון את דברי הנאשם עצמו במסגרת הטיעון בפני כי נאמר לו שאבנר עובד עם עורך דין ואילו ידע שאבנר עובד בשיטה הזו לא היה פונה אליו.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

לעניין זה יש להביא בחשבון את עובדת היותו של הנאשם צעיר, ללא עבר פלילי, שלדבריו מפרנס הן את משפחתו הכוללת את אשתו ובנותיו והן את הוריו שאינם יכולים להתפרנס בעצמם ואחיו הקטנים. אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם הינו אדם נורמטיבי.

עוד ניתן להביא בחשבון את העובדה שעצם ניהול ההליך הנוכחי מהווה עבור הנאשם הרתעה וגם עונש כלשהו. יש להביא בחשבון גם את הודאתו המיידית ושיתוף הפעולה של הנאשם.

מתחם העונש ההולם

הפסיקה שהוגשה לבית המשפט מציגה מתחם ענישה בין עונשים צופי פני עתיד ובין עונשים של מאסר של ממש (אם בדרך ריצוי של מאסר בפועל או בריצוי בעבודות שירות). עם זאת, יצוין כי מרבית הפסיקה שהוצגה על ידי המאשימה מתייחסת למקרים חמורים יותר, אם מכיוון שמדובר בריבוי מעשים או בחזרה על המעשים ואם מכיוון שמדובר בעבירות נוספות, בנוסף על עבירת הפרת האמונים. כמו כן, בענייננו אמנם הודה הנאשם בעבירה של הפרת אמונים במסגרת ההסדר, אך יש להביא בחשבון את העובדה שאיננו עובד ציבור בעצמו וכן את כל הנסיבות כפי שפורטו לעיל, בעיקר בנוגע לרמת מעורבותו בביצוע העבירה. על כן, לא ניתן לקבוע כי הפסיקה שהוצגה זהה למקרה זה.

בהביאי בחשבון את נתוני המקרה כפי שפורטו, סבורני כי יש לאמץ מתחם הענישה התואם את דרגת החומרה של המעשים. כאמור, במקרה שלפני מדרג החומרה של המעשים הוא מהנמוכים שניתן להחיל על עבירה מסוג זה.

במקרה שבפני לא מצאתי לנכון להגדיר מתחם עונש הולם מאחר וכאמור החלטתי שלא להרשיע את הנאשם. עיקרם של אמצעי הענישה אינם ברי הפעלה בהעדר הרשעה בדיון. עם זאת אציין כי לו היה הנאשם מורשע הרי שבנסיבות

המעשה היה מקום לגזור עליו עונשים שעיקרם צופה פני עתיד, ללא רכיב של מאסר לצורותיו השונות. במקרה שבפני, ולו היה הנאשם מורשע, הייתי גוזר עליו עונש של קנס כספי שיביא לידי ביטוי את התמריץ הכלכלי שבביצוע העבירה במובן זה שהכבדה כלכלית תרתיע מפני ביצוע עבירה שבבסיסה מטרה כלכלית.

משלא קבעתי בנסיבות אלו מתחם של עונש הולם ממילא אינני נדרש לבחון סטייה מהמתחם. עם זאת, ולעניין העונש ההולם, יש להביא בחשבון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כמפורט לעיל, את הצורך בהרתעה אישית של הנאשם והרתעת הרבים מחד, ומאידך, את העדר העבר הפלילי של הנאשם, העונש שבעצם ניהול ההליך הפלילי וכן את הודאתו של הנאשם וחסכון בזמן שיפוטי.

בנסיבות אלו יש להטיל על הנאשם עונש צופה פני עתיד המביא בחשבון כי החלטתי שלא להרשיעו בביצוע העבירה ותוך שבית המשפט מביא בחשבון כי ביצע את העבירה באמצעות אחר, הכל כפי שפורט לעיל.

פיצוי לנפגע העבירה:

עבירה של הפרת אמונים גורמת נזק לציבור כולו ולמדינה כמייצגת האינטרס הציבורי. מדובר בעבירה המשחיתה את השירות הציבורי ומחייבת הגברת אמצעי אכיפה. כפועל יוצא מכך מעמיסה גם עלויות פיקוח על מנגנוני אכיפת ושמירת החוק.

בהתאם להלכה שנקבעה ברע"פ 2976/01 **בתיא אסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 418 (2002), ומאחר שכאמור נגרם נזק למדינה מביצוע העבירה, סבור אני כי בית משפט מוסמך לחייב את הנאשם בפיצוי המדינה. סבור אני כי יש מקום לחייב את הנאשם בפיצוי נפגע העבירה, במקרה זה המדינה, כתוצאה ממעשיו. עם זאת, בהתחשב במכלול הנסיבות, סבור אני כי הפיצוי במקרה זה צריך להיות סמלי בלבד.

סיכום הענישה וגזר הדין

בהתאם לעקרונות ולדברים שנקבעו לעיל, החלטתי להימנע מהרשעתו של הנאשם ולהטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

הנני מורה לנאשם לחתום על התחייבות בסך ₪ 15,000 להימנע מביצוע עבירת מרמה והפרת אמונים בתוך שלוש שנים מהיום;

אני מחייב את הנאשם לפצות את נפגעת העבירה, המדינה, ולשם פיצוי סמלי, בסכום של ₪ 3,000. סכום זה ישולם באמצעות המרכז לגביית קנסות ואגרות שבמשרד המשפטים עד ליום 15/6/2015 שאם לא כן יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד למועד התשלום בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ט אדר תשע"ה,
10 מרץ 2015, במעמד
הנאשם, ב"כ הנאשם וב"כ
המאשימה.
ר' שפירא, ס. נשיא